

# Boudewijn De Groot, De Zwembadpas

Hij zat altijd op het pleintje bij ons voor de deur  
met zijn veel te harde stem en zijn penetrante geur  
en maar protesteren tegen dit redeloos bestaan  
en dat als wij achter de ramen  
niet snel tot inkeer kwamen de wereld zou vergaan  
de kinderen speelden door ze waren zijn geschreeuw gewoon  
en wie hem wilde redden kon rekenen op zijn hoon  
ik voelde medelijden met die moedeloze man  
toen ik op een winterdag  
die zwerver zitten zag  
was het eerste wat ik dacht:  
die ken ik ergens van

Hij was een oude junkie al heel lang aan de dope  
vol mooie levensdromen als hij langs de gevels sloop  
uit een jongensboek gelopen en maatschappelijk ontspoord  
als hij op zoek was naar een dealer  
zat de duivel op zijn hielen tot hij had gescoord  
eens liep hij de stad uit hunkerend naar een nieuw bestaan  
hij dacht: als ik het anders wil dan moet ik hier vandaan  
maar bij de brug gekomen zag hij de horizon  
aan de lege overkant  
aan het einde van het land  
en door heimwee overmand  
keerde hij weer om

In de zwembadpas  
de benen nauwelijks zichtbaar  
onder een lange regenjas  
ietsje door de knien  
als zonder latten skin  
zo was de zwembadpas